

DŮVĚRA MÉDIÍM - EXKLUZIVNÍ INTERNETOVÝ PRŮZKUM SPOLEČNOSTI SANEP

„Nejdůvěryhodnější zpravodajské informace poskytují veřejnoprávní média, tedy Český rozhlas a Česká televize...Veřejnoprávní média pak ve srovnání s konkurenčními médii nabízejí podle názoru většinové veřejnosti nejvíce objektivní a nestranné zpravodajské pořady, články či komentáře.“

Ale zároveň:

„Velice zajímavý pohled pak na vnímání médií z pohledu jejich ovlivnitelnosti zájmovými skupinami nabízí zjištění, že nejvíce je ve zpravodajství názorově a informačně ovlivnitelná z pohledu zájmových politických a finančních skupin Česká televize, následována v těsném závěsu soukromými televizními celoplošnými stanicemi.“

Ted' pozor! Možná úplně nejzajímavější fakt z výzkumu je ten, že v roce 2010 důvěřovalo informacím ČT1 88,3% respondentů, zatímco v roce 2014 je to 57,9%. To je dost značný rozdíl.

Zkusme popřemýšlet, kam se nám ztratilo celých 30,4% dříve důvěřujících diváků [respondentů] ankety. Výsledek je, vzhledem k dalším grafům výzkumu, poměrně jednoznačný. Existují pouze dvě skupiny, kam se nám mohla taková masa respondentů přesunout.

První skupinou jsou zpravodajské servery na internetu. Internetové zpravodajské servery jsou díky své rychlosti i různorodosti informací na vzestupu. Je škoda, že se výzkum nezaměřil i na fenomén nových médií, zejména sociálních sítí, z kterých stále více zejména mladých lidí čerpá většinu informací. A dá se předpokládat, že tento trend bude pokračovat.

Druhou skupinou kam se nám přelili dříve „věřící diváci“ je v celku velká skupina lidí, kteří nevěří žádnému oficiálnímu zpravodajství [cca. 13%] nebo na danou problematiku nedokážou mít žádný vlastní názor – zkrátka neví [cca. 6%]. To je skoro 20% všech respondentů.

Dá se určitě říci, že se tato skupina rozšiřuje i právě díky působení internetu a nových médií, kdy není problém v získání nejrůznějších informací a pohledů na danou věc, ale právě ve schopnosti se v nich orientovat a oddělit relevantní informace od irelevantních. Vždyť na internetu lze najít cokoliv. Jak říká starý IT vtip – manželka: „prosím tě, vypni ten počítač a pojď už spát“, manžel: „miláčku, nemůžu. Na internetu se někdo mýlí...“

A právě proto hledá mnoho diváků/čtenářů určitou autoritu, někoho, kdo by jim pomohl se správně orientovat ve světě informačních technologií. Česká televize a Český rozhlas jsou, jako veřejnoprávní média, první, která by mohla (a možná i měla) plnit tuto roli. Avšak autorita nepřichází jen tak s názvem a označením „veřejnoprávní instituce“. K získání této role je potřeba mnoha věcí, které se prověří každodenní prací a praxí. Kromě samozřejmého zachycení nových progresivních trendů v oblasti nových médií mě napadají zejména dvě slova:

VĚROHODNOST/PRAVDIVOST A PROFESIONALITA.

To znamená profesionálně podanou veřejnoprávní službu neovlivňovanou žádnými zájmovými politickými a finančními skupinami. Zdá se vám to jako utopie? Ale to není utopie, ale nutnost. Pokud tato situace, nebo alespoň vážné míněná snaha o změnu stavu žádoucím směrem nenastane, můžeme se za pár let dostat do stavu, kdy oficiálním médiím nevěří už nikdo nebo případně jen počítačově zcela negramotný a novými technologiemi nedotčený člověk.

Neboť jak praví výzkum:

„Za poněkud znepokojující však lze označit skutečnost, že dle názoru téměř třetiny dotázaných jsou názorově a informačně ovlivnitelné z pohledu zájmových politických a finančních skupin všechna média. Za touto nedůvěrou můžeme spatřovat novodobý fenomén, kterým je získávání vlivu nad jednotlivými médii soukromými osobami z řad významných domácích kapitálových skupin či osobami, které mají vliv na vrcholnou politiku, či se jedná přímo o vrcholové politiky, kteří vlastní významná tuzemská média.“

A tady právě vidím hlavní úkol rady ČT/ČRo. Společně s managementem prosadit jasnou vizi budoucího směřování obou médií a pak nekompromisně dohlížet na jejím prosazování. Proto stejně jako v obou médiích musí i v radě pracovat především profesionálové. Klidně oficiálně zastupující politické strany [německý model] nebo delegované obecně uznávanými institucemi podle jasných pravidel. Hledejme místo obskurních jmen podivně spojených s různými politickými stranami, především profesionály.

Odborníky, kteří si jako minulá rada nenechají namluvit, že: „Záběry indisponovaného prezidenta se objevily ve všech třech hlavních zpravodajských relacích i v Událostech, komentářích. Neustálé opakování záběrů nemocného člověka v rámci ČT24 jsme považovali za porušování kodexu ČT,“ řekl Šámal s tím, že žádné jiné vysvětlení kromě toho hradního ke stavu prezidenta není a ČT si nemohla dovolit spekulace.“, ale jednoznačně konstatují, že KRÁL JE NAHÝ. Bez pravdivosti, totiž není ani důvěry.

Marek Lichtenberk